

Mussolini reformja Budapesten

Scitovszky belügyminiszter:

— *Rien ne va plus! Elég volt a játékból! Ezennel kihirdetem a kötelező munka kartáját.*

A játékosok:

— *Mi pedig folytatjuk a kártya munkáját.*

Fedák megreformálta a tárgyalási modort

Eztán már csak így beszélnek a bíróság előtt

Tegyük fel, hogy Biller Irén segírti Vaály Ilonát és ebből per lesz. A tárgyalás — Fedák Sári szenzációs járásbírói alakítása nyomán — körülbelül így folyik majd le:

Bíró: Engedje meg művész, hogy a szokásos kérdéseket fájó szívvel bár, de föltegyem.

Biller Irén: Sose zsenírozza magát, apuskám.

Bíró (nevet): Van-e álneve vagy megkülönböztető neve?

Biller Irén: Igen. Az aranyos. De rosszakaróm, ha froclizni akarnak, Zsaszának hívnak.

Bíró: Hány éves? — de remélem, (az újságírók felé) köztünk marad.

Biller Irén: Ha Fedák húszon... akkor én tizen alul.

Bíró: Szóval olyan női korban, amelyet még véd a törvény.

Biller Irén: Megvédem én magam, öregem.

Bíró (vidáman): Hányszor volt büntetve?

Biller Irén: Akkor még nem volt Scitovszky-féle rendelet.

Bíró: Vagyona?

Biller Irén: A hangszálaim.

Bíró: Egyéb vagyona?

Védő (feláll): Zárt tárgyalás elrendelését kérem.

Bíró (zavartan): Pardon, bocsanat, hogy bátorokdtam... Akkor hagyjuk. (Billerhez) Igaz-e, hogy művésznő — hogy is mondjam? — kabaré-stílusban nyilatkozott Vaály Ilona kolléganőjéről?

Biller Irén: Először is jegyezze meg magának, hogy nekem a kisasszony nem kolléganőm. Azért, hogy maga bíró, nem hagyom magam héklizni.

Bíró (megilletődve elmosolyodik).

Biller Irén: Először is: nem mondtam semmit. Másodszor: „frászt a pofájába”, azt már csak a sértés elhangzása után mondtam, harmadszor: mi ketten olyan jó viszonyban vagyunk, hogy nem is sérthetjük meg egymást. Mért? Talán a Vaály azt merete mondani, hogy megsértett engem?

Bíró: Ne izgassa fel magát, művész, Vaály önagsága kegyedet nagyon tiszteli.

Biller Irén: Tisztelje a keresztmamáját, ha ugyan van neki.

Vaály Ilona ügyvédje: Kérem, kérem, ez ellen...

Biller Irén: Mucikám, magának kuss. Csak a végzőnál pofázzon!

Bíró (energikusan V. I. ügyvédjéhez): A tárgyalás komolysága nem tűri ügyvéd úr fölösleges közbeszólásait.

Biller Irén: Maga egy cuki bíró! Szóval az úgy volt, hogy én nem mondtam semmit. Az a flemm se úgy történt, ahogy az a link színházi riporter leadta. Dehogy vertem én meg Vaály Ilona kisasszonyt. Sokkal vallásosabb vagyok ennél. Én az ilyesmit az Istenre bízom.

Bíró (meghatottan törli szemét).

Biller Irén: Hát mi lesz, öregem? Vagy sírunk, vagy tárgyalunk!

Bíró (hirtelen feláll): Biller Irént a vád és következményei alól fölmentem.

Biller Irén (charlestont lejt a paragrafusok közt és megveregeti a bíró vállát): Maga tud, szép ember. m+h

MIRE GONDOL A KÖZÖNSÉG, HA ÚJSÁGOT OLVAS?

A hír:

Vasárnap nagy notocikli-verseny lesz a Svábhegyen.

Fedák Sári Miskolcon leborult a halott nagy művészno sárára.

A városatyák hallani sem akarnak a villamos árának leszállításiáról.

Csang-Cso-Lin altábornoka, Kuo-Szung-Lin és Csang-Kai-Csek a Kuomintangban a Sun-Yat-Sen-féle tétélekről tárgyal.

Lapunk mai számában teljes máusi házbértáblázatot adunk.

Szenzációs operett-siker a Városi Színházban.

Az idén olesóbb lesz a nyaralás a Balaton partján.

Budapesten a gyalogjáróra köpni tilos.

Iskoláslányok nem hordhatnak térdigérő szoknyát.

Megkezdődtek a tavaszi löversenyek.

A városligeti mulatóhelyeken nem szabad ezután táncolni.

A gondolat:

2 halálos, 3 súlyos, 5 könnyű sebesülés. Mentők, Rókus.

Persze, mert már meghalt...

Minek is törődjenek vele? ... Hiszen nekik szabadjegyük van a villamoson.

Segítség! Mentők!

No és a házbért ki adja?

Milyen jól fogom én magam otthon érezni!

A fene egye meg, megint Itáliába kell mennem.

Mennyit nyeljük meg?

Annyi baj legyen, mikor úgyis a mamák öltöznek ki iskoláslányoknak.

A rendőrség főlemeli a detektívek létszámát.

A városligeti bokrok forgalma rohamosan föllendül.

Modern válópör

Válókeresetet tárgyal a bíró. A váláni akaró férj ügyvédje így érvel: — Ez az asszony alattomos, gyűlölködő, irigy, tékozló és rossznyelvű. A váláni akaró feleség ügyvédje tömören válaszol:

— Ez a férfi erőszakos, hirtelen haragú, durva és veszekedő.

A bíró ezzel a kijelentéssel vet véget a vitának:

— Hát akkor hogy mondhatják az urak, hogy nem egymáshoz illők?

Barangolás a sajtó-dzsungelben

Mit kell tudni a női ingnadrágról

Az Áller Képes Családi Lapok április 22-iki számában „Női ingnadrág túllszalagszegélyel” cím. alatt ezt olvassuk:

„A teljes szabásminta a következő részekből áll: 1. Előrés. 2. Hátsó-rész. 3. Betét. 4. Beeresztés.”

A női ingnadrágba való „beeresztés” módjáról és körülményeiről halgat az Áller Képes Családi Lapok.

ZSAZSA SPORTOL

Hullámzó szezonnak tetején Csónakázik a Fedák, szegény. „Pókháló”-ját szerencse, Őt a Molnár Ference Elhagyta, — szép kis regény!

Lipótvárosi történet

Bankáréknál nagy estély van, amelyre egy ismert kritikus is hivatalos. Az est fénypontja (?) a házikisasszony éneklése. A kritikust figyelmezteti egyik ismerőse, hogy jobb lesz, ha átmegy a büffébe, amíg az ének tart, de a kritikus leint. A jó akaró akadékoskodik:

— Nem jobb lenne mégis kimenni? A kritikus a füléhez hajol és így felel:

— Én maradok. Majd a gálám megy ki.

Nacionálé közben

Bíró: Rebenwurzer Áron! Nős maga?

Vádlott: Mért, tekintetes bíró úr? Van talán egy eladó leánya?

—Vajjon mikor lesz több a bérház, mint a házbér?

Egy eljegyzési hír körül

Kedves Borsszem Jankó! A Nemzeti Újság április 21-iki számának „Eljegyzés” rovatában ez a hír jelent meg:

„Víz Elma és Mikorka Kálmán jegyesek.”

Kíváncsi voltam, hová való a menyasszony és a vőlegény, ha már ilyen zengzetes, duplaértelmű nevük van és sikerült megtudnom, hogy Víz Elma Piski-ben, Mikorka Kálmán pedig Szarvason látta meg a napvilágot. Ezt az adalékot csupán az eljegyzési hír teljessége kedvéért közlöm. Tisztelettel dr. Szarka Pál.

Második napon van úton a férj, amikor ezt a táviratot kapja hazulról:

„Az tán hü legyél! Csókol Cuncid.”

A férj azonnal visszatelegrafál: „Távirat későn érkezett. Tónid.”

Szónoki csodabogarak

Egy olvasónk esztendőök óta szorgalmasan gyűjti azokat a csodabogarakat, amiket parlamentünk és közéletünk egyéb szónokainak remekléseiben talált. A legjobbakat itt adjuk:

„Tisztelt Nemzetgyűlés! A túloldalon olyan emberek ülnek, akiket még nyomdafestékkel sem lehet tisztára mosni.”

„Mit jelent a kormányváltozás? Semmit! Hiszen megint csak a régi arcok ültek a bársonyszékekbe.”

„Egy tűzijátéknak világítani és ragyogni kell, nemcsak sísteregni és büzléni, mint ahogy azt az előttem felszólaló tette.”

„A magam részéről mindent el fogok követni, hogy a népszaporodás előmozdíttassék.”

„Eliszónyodik az ember, mikor látja, hogy a reakció ugyanazzal a lélegzet-tel, amellyel a népet egységre szólítja, azt a törtélel, amivel le akarja tiporni a közszabadságokat.”

(Itt a mustra. Tessék folytatni!)

Kedves Borsszem Jankó!

Egy lipótvárosi nagykereskedő ártért az evangélikus vallásra és megkérte a papot, adjon neki másik nevet.

— Milyen név tetszene önnek? — kérdezte a tiszteletes.

— Luther Márton.

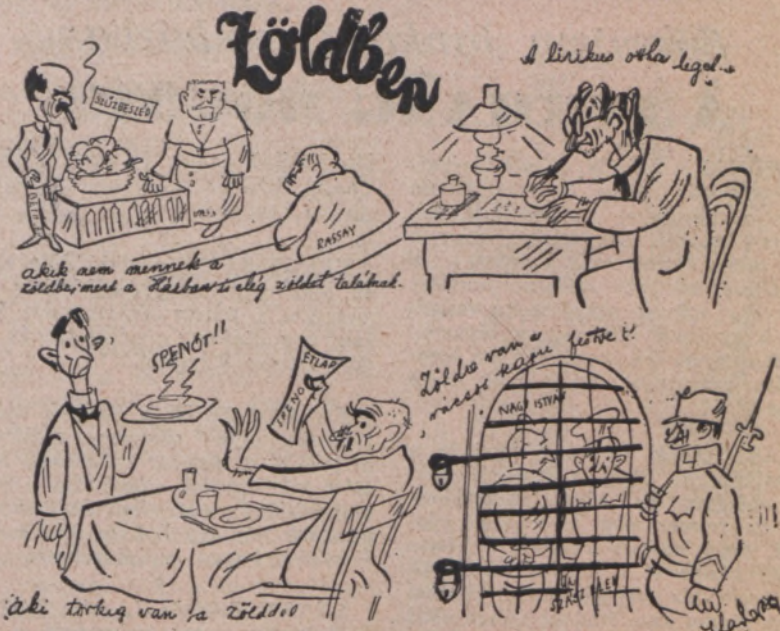
— Mi jut eszébe?... A mi nagy vallásalapítónk nevét fölvenni!...

— Kérem, nagytiszteletű uram, engem Löwy Márkusnak hívnak és nem szeretnék a fehérneműmbe új monogramot csináltatni.

LÉLEKVÁNDORLAS.

Az anyósom temetésén a pap elmondta az utolsó áldást, de kilátásba helyezett fent az égben egy újabb vizionlátást.

Egy spiritisztát kérdeztem, s nem hiszek lélekvándorlásban azóta, Lélek az van, — szót a Mester, — de a szent-atyának nincsen anyósa. (—kos)

Fedák meséket ír

— Tudod, hogy mi az ujság? Fedák Sári mesekönyvet ír.

— Ugyan ne mondd!

— De igen. És minden mese így kezdődik: „Holly wood, holly nem wood.”

Szegény maharadzsa!

Blau né azt mondja az urának:

— Képzeld, Adolf, ma én is elstáltam a Durapalota halljában a maharadzsa előtt.

— Mire való volt ez, — szólt feddőleg Blau, — mit vétett az a szegény maharadzsa neked?

Ki mit felel a gratulációra?

Megfigyelték már kérem, mi mindent dadognak össze az emberek, ha gratulálunk nekik? Nem a helyettes közigazgatási segédgyakornokra gondolok, akit helyettes közigazgatási algyakornoknak neveztek ki, hanem a szereplő emberekre. Szónokra, íróra, szerzőre, színészre, énekesre, művészre, politikusra. Én már vagy húsz év óta gyűjtöm az ilyen válaszokat. Hogy mit mond a politikus, az író, a színész stb. az „elragadtatott publikum” gratulációjára. Egy-két ízelítőt adok belőle:

A szónok:

— Hagyja kérem... Hát még ha nem fájtna volna annyira a fejem!...

A szerző:

— Mit gondolsz, kérlek?... Merjek mutatkozni az emberek előtt?

A színész:

— Ó, kérem, ez túlzás. Én csak annyit tudok, hogy megmentettem a színházat, a szerzőt, a társulatot és a művészet becsületét.

A színésznő:

— Köszönöm, édesem. De ne nekem gratuláljon, hanem a közönségnek, hogy egyáltalán fölléptem.

A tenorista:

— Csudálom, hiszen egyáltalán nem voltam diszponálva. Majd ak-

kor jöjjön el, mikor egészen tiszták lesznek a hangszálaim.

A zongoraművész:

— Ugyan kérem! Az a ronda szemetesláda (értsd: a zongora) egészen le volt hangolva.

A festő:

— Az ember mindig új utakat keres... Nem igaz?

A védőügyvéd:

— Azt elhiszem! Ha más védi, öt évvel többet kap.

A sebésztanár:

— Szép munka volt. Passzióval csináltam. Kár, hogy ritkán akad ilyen érdekes, komplikált eset.

A bankár:

— Köszönöm... A többit majd elintézi a titkárom.

A miniszter:

— Azt hiszi, barátom?... Sikerem volt? Na, és mikor bukom meg?

A szerkesztő:

— Nagyon kedves. Most már csak az a kérdés, mi lesz a bíróság véleménye?...

Az író:

— Igen... igen... Hát csak úgy megírtam.

A kritikus:

— Jólesik az elismerés. Köszönöm. Majd adok én nekik írni!

Molnár Jenő

Borsszem Jankó a színházban

A FIRHANG MÖGÖTT

BERNARD SHAW, akivel táviratban közölték, hogy *Csortos Gyula* arra a kérdésre, vajjon sztárnak tartja-e magát, azt felelte, hogy ő nem sztár, hanem csak művész, — a következő távirati választ küldte: „Ha egy színész azt mondja magáról, hogy csak művész, az olyasmi, mintha én, az író, szerényen azt mondanám magamról, hogy csak zseni vagyok”.

HARAGSZIK *Az Est*-konzern a Vígszínházra. Még Galsworthynak, *Az ezüstkazetta* híres szerzőjének sem kegyelmez meg. El tudjuk képzelni, hogy hasonló esetben a *Times* is így bánná el — Fodor Lászlóval, a *Díszelőadás* szerzőjével, ha például a *Dr. Szabó Juci* londoni sikere előtt az ottani *Gombaszögi Frida* egy rossz angol darabban lépett volna föl.

SEBESTYÉN igazgató is rájött arra, hogy egy *Fecske* még nem csinál nyarat, sőt tavaszt sem. Még a valódi fecskék sem mertek vissza-

jönni délről, amíg le nem vették a Városi Színház műsoráról a madár-íjesztő *Fecské-t*.

FEDÁK SÁRI, az isteni díva, abból az alkalomból, hogy a bíróság fölmentette a *Bánky*-perben, mint halljuk, egy utálatos macskabundát kapott *Bánky* Vilmától.

FALUDI JENŐ a *Csókról csókra* operettel olyan sikeresen alakította át lokállá a Magyar Színházat, hogy most már bátran előadhatja a Neumann-féle *Patriot*-című drámát. Így legalább lesz egy *Lokálpatriot*-ja is a Wesselényi uccai műintézetnek.

KÄTHE DORSCH, mint halljuk, káthelkedve vette tudomásul a föl-leptetése körül folyó *dorschalkodáso*-kat és nagy lakomat adott a pesti direktorok tiszteletére, akik közül csak *Lázár Ödön* hiányzott, mert — mint mondta — nem akar *Lázár* lenni a *Dorschék* lakomáján.

Fedák Sári néni

— Petőfi után szabadon, fölmentve —

Az autóján száguld Sári néni,
Száguld s nem áll, nem akar már nőni
Bánky Vilma szép bubis fejére, —
Nem nyomja vízbe, csupán fenékre.
Sári néni, hejh mikor kendet még
Zsaszukámnak, húgomnak neveztek!

Ami régen ott lent volt ruháján:
A bőség ott van a valutáján:
A szoknyája most már ér csak térdig,
S habitüék szomorúan kérérik:
Sári néni, hejh mikor kendet még
Zsaszukámnak, húgomnak neveztek!

Haja rövid, mint siker a Vig-ben,
Szegény divát bent hagyták a vízben.
Nincs már neki más vigasztalása,
Csak feltűnő, link főtárgyalása.
Sári néni, hejh mikor kendet még
Zsaszukámnak, húgomnak neveztek!

„Pókháló”-ját kivetette régen,
De hiába néz szemével srégen:
Nem szalad be oda se direktor,
Se korrektor, se lektor, se rektor.
Sári néni, hejh mikor kendet még
Zsaszukámnak, húgomnak neveztek!

Talentumban még ma se hiányos,
Bár nem az a *Kukorica János*;
Pár év óta csak *kukoricázik*,
Pedig győznék másképp en suite százig.
Sári néni, hejh mikor kendet még
Zsaszukámnak, húgomnak neveztek!

Nagy tékozló az isteni díva, —
Nem lehet a publikumba' bíza
Azt csinálni, amit harminc éve...
(Amely számot tudunk ám betéve!)
Sári néni, hejh mikor kendet még
Zsaszukámnak, húgomnak neveztek!

SZÜLE PÉTER

Mikor 1920-ban az állami kis aranyérmert kapta *Szüle Péter*, azt mondta neki az édesanyja:

— Mégis csak jobb lett volna, ha a vasúthoz mérsz rajzololnak. Akkor rendes lakbért kapnál és az öreg napjaidra nyugdíjat is.

Azóta hét esztendő múlt el. Most, hogy az állami nagy aranyéremmel tüntették ki ezt a nagy magyar festőművészt, így sóhajtott föl a jóságos lelkű asszony:

— Látod, fiam, ha megfogadtad volna a tanácsomat, most talán már nyugdíjas is lennél.

Hevesi Sándor rossz memóriájára

jellemző, hogy egyes darabok színrehozásánál elfelejti, hogy az ország első színházának igazgatója s összetéveszti a Nemzeti Színházat a kabaréval.

A kínai ezüstkazetta

avagy:
nem mind ezüst, ami fénylik.

Első felvonás

Jack Barchwick: Ejnye, de tökrészeg vagyok! Azt se tudom, *Pünkösti Andor* írta-e ezt a darabot, vagy *Galsworthy* fordította. Különben egyre megy, úgyis fordítva látok mindent. (*Körülnéz.*) De hát hol vagyok, miféle országban? (*Meglát egy munkanélkülit.*) Ah, most már tudom. Pesten vagyok. Gyere B-listás, van a részre állás...-

Jones (örömmel): Állás? Oh, már régen igéri Vass...

Jack: De én meg is adom. (*Pálínkát tölt.*) Itt van, igyál. Finom állás...

Jones (iszik): Köszönöm...

Jack: Az imént loptam egy darab-témát egy írónó, akarom mondani egy felírónó jegyzeteiből, nincs kedved megírni?

Jones (berágva): Hogyne. Hiszen valamit értek hozzá. Minden attól függ, hogyan van beállítva...?

Jack: Én azt hiszem, a beállítás már kész. Be vagyunk állítva.

Jones (ellopja *Galsworthy* témáját, az *Ezüst kazettát* is): Csak aztán rá ne ismerjenek azok a fránya kritikusok!

Második felvonás

Szobalány: Mit takarít maga ebben a finom lakásban?

Varsányi Irén: A Díszelőadás és az Isteni dívány maradványait. Tudja, *Zsazsa* nagy port vert fel, na de már túlestünk rajta.

Jones: Nézd, itt az Ezüst kazetta. Ugy-e, mesteri munka?

Varsányi: Na, *Ambrus* nem ezt mondta róla. (*Forgatja.*) Most kinyitom. Most becsukom...

Jones: Hagyd. Becsukni a rendőség dolga.

Detektív: Mit keres itt ez az Ezüst kazetta? Hogyan került ide?

Jones: Kérdezze meg *Roboz* igazgatót.

Detektív: Adja rögtön elő.

Jones: Adja elő a Vígszínház!

(És tényleg előadja.)

Harmadik felvonás

Góthné (férjéhez, aki liberális képviselő): Mért jár annyit a szád?

Góth: Nem vagyunk a parlamentben. Itt nincs klotúr. Valahol csak illik beszélni egy liberális képviselőnek... Szegény *Jones*, megjárta azal a lopott kazettával. Hja, lopni csak a gazdagoknak szabad.

Góthné: Vigyázz a szádra. A rendőség még betiltja az előadást.

Detektív: Ime, az ezüst kazetta...

Kritikus: Tévedés. Kínai ezüstartóból van. Nem ezüst. Tessék próbát venni...

Góth: No hallja! Eleget próbáltunk már. Még több próbát akar?

Rendőrbíró: Akkor leszállítom a büntetést. Tíz ház...

Jones: Fellebbezek. Tábla!

Rendőrbíró: Tábláról álmodozik? Szegény ember!

Jánossy Gábor bátyámuram husvétii beszámolója Celldömölkön

Szeretett választóim! Most, hogy Isten segedelmével hazajöttem, nemcsak az a gáláns gondolat vezetett, hogy az én csinos nőválasztóimat meglocsoljam, sem az, hogy tojásokat osztogassak nekik. Alkotmányos cél vezérelt ide, mert — mint a költő mondja — „a nagy világon e kívül nincsen számomra hely”, illetve „opasno je van se nagnuti”. De azért a locsolásról se mondok le egészen, mert nem szeretem Petőfivel mondani, hogy „száraz kút a gégém csapja”, — meglocsolom bíz én a vas megyei szőlőtőkék nedvével, jól meg-gondolva államférfiúi elmém-mel, hogy igaza volt a költőnek, midőn le-szögezte azon tény-t, miszerint „Noé apánk de jól tette, hogy a tőkét meg-mentette”. Bár azt a tőkét is meg-mentette volna, amit hadikölcsönbe fektettünk!

Először is az erkölcsrendelet egyre hatályosabb megtámadásáról számolok be. A pesti színházakban nyakig meztelen görlok veszélyeztetik az állami és társadalmi rendet, a konszolidációt és a szolid Kohn-náció erejéit. Quousque tandem abortere?... — kiáltom eme nők felé Ciceróval, aki a Kati- és Lina-perben oly nemesen kiáltott vétót az egyke ellen. Meddig éltek még vissza türelmünkkel? Mért izgatjátok ilyesmivel a kedélyünket, hogy egészen költőien fejzem ki magamat. Isteni dítva a Vígszínházban, istentelen dívány a

Fővárosi Operettszínházban, Csókról-csókra a Magyar Színházban... melyünk bírja el ezt a sokat a jóbul? Meg is mondtam Bethlennek, hogy ha ez így megy tovább, nem marad más hátra, mint a képviselői napi-díjat fölemelni, hogy az ember lépést tarthasson a színpadi ballépésekkel.

Hát a rövid szoknya, meg a charleston!... Teljes mértékben oszton nagy lírikusunknak, Petőfinek véleményét, aki a legnagyobb fölháborodás hangján állapította meg, hogy „Falu végén kurta szoknya”. Mert hát, tisztelt választóim, elszorodva látom, hogy már a falu nét is megfertőzte ez a betegség. A charleston ugyanilyen veszedelem. Bár ezt még megértem valahogy, mert a háború alatt szerzett idegsokkos betegségek maradványának tekinthető.

Harcoltam odafönt a parlamentben a rúzs ellen is, amit a nők a szájukra kennek, hiszen ma már azt se mondhatja a pesti nő a költővel, hogy „rózsaszál”, hanem, hogy „rúzs a száj”. A fene a guszpusát annak is, aki az ilyen száját megcsokolja. Akkor se csókolnám meg én, ha valorizálva adná vissza a békeidőben befektetett tőkémeket. Hála Isten, hogy az én kerületemben nem látok kifestet arcú polgárnóket, munkásasszonyokat és parasztlányokat. Innét van, hogy a mi jőnevű férfiaink nem „kancsalul festett egekbe néznek”, mint a költő mondja, hanem egészen máshová, amit közelebről majd csak a Scitovszky-féle rendelet hatályának felfüggesztése után fogok körülírni.

Végezetül hagytam a kínai bonyodalmat, amely nagy gondot okoz az én hazafias lelkemnek. „Egy gondolat bánt engemet”, hogy vajjon Csan-Cso-Link marad-e felül, vagy Csang-Kai-Sek? Mert ettől függ a helyes külpolitikai orientáció — a celldömölki helyi viszonyokhoz alkalmazva. Ha Link győz, itt is a linkek győznek a jövő választáson, ha meg Sek győz, mi lesz belőlem, aki mind-egyik nem találtam ki azt a sekket, aminek fedezete is van. Mindezek alapján törhetetlen bizalommal viseltetem Bethlen István gróf iránt és felszólítalak benneteket, kiáltás-tok velem és a költővel együtt: „Ha mi vele, ki ellene?”

A kültelken

— Te Pista, nem mondanád meg, hogy ki viseli az ingeidet, amikor tiszták?

Történet a szegedi nagy főrabbról és az ő kis helyetteséről

A história megértéséhez tudni kell, hogy dr. Löw Immánuel, a szegediek zsidó főpapja, nemcsak tudásra, hanem termetre is nagy ember. Évtizedeken keresztül egyedül látta el a hivatásával járó teendőket és csak mikor túl volt az ötvenedik esztendőn, engedte meg a hitközségnek, hogy második rabbist válasszon melléje. De ez a választás inkább csak formális volt, mert Löw Immánuel szava döntött a helyettes rabbiállás betöltésénél. Így került Szegedre a kiválóan képzett és nagyon szimpatikus dr. Löwinger Adolf, aki alakra nézve bizony kis ember volt.

Vagy tizenöt évig működött már Löwinger Szegeden, amikor kínzó bajára egyik csehországi fürdőt rendelték az orvosok. Ahogy itt egy padon üldögél, egy tekintélyes külsejű úr nagyot köszön neki. Löwinger udvariasan feláll és a kezét nyújtja. Ráismert: egy dunántúli városban találkoztak egyszer.

— Ejnye, — mondja az úriember — azt hittem, megnőtt azóta a főtisztelendő úr, hogy vagy tán huszonöt esztendeje utóljára láttam. Hiszen akkor még egészen fiatal volt.

Keserű mosollyal felel a rabbi:

— Próbáljon ön, uram, tizenöt évig egy Löw Immánuel mellett megnőni!

— Ugyan főtisztelendő uram... Én sokkal becsvágyóbb papnak ismerem. Csak tán nem akarja azt mondani, hogy nem is akart megnőni?

— Azt éppen nem mondom. Az inger megvolt bennem, hogy Löw legyek, — válaszolt elmésen Löwinger, a „kis” rabbi.

* WEISS FÜLÖP, a Kereskedelmi Bank elnöke, kijelentette, hogy minden ellenkező hírreu szemben a májusi házbérgondokat részint a bank üzletfeleinek, részint saját tisztviselőinek engedi át.

POMPÁSAN CSAK AZ

ANGOL PARKBAN

MULATHAT

A korzón

„Mici”
27

- Látta? A Micinek valóságos szovjetlábai vannak.
— Hogy érti ezt, Lilike?
— No hallja! A Mici mindenkinek átengedi közhasználatra.

Pályi Ede, az Isten, meg a Pénz

Kedves Borsszem Jankó! Megyek az Andrassy úton. Szembejön velem Pályi Ede dr., a kiváló publicista és filozófus. Ahogy már szokta, kedvesen megállít:

— Tudja-e, öcsém, — mondja — mi az a pénz?

— Már hogyan tudnám. A pénz értékmérő, csereeszköz — és elrejtő, ahogy az iskolában tanultam.

Pályi Ede leint. És a maga szellemes modorában rendkívül érdekes gazdasági erkölcsrajzát mondja el a pénznek. Aztán ezt kérdezi:

— Hisz maga Istenben?

— Hiszek, különösen ilyenkor, hónap vége felé, májusi házbér előtt...

— Akkor hát mondja meg nekem: mi a különbség Isten, meg a Pénz között?

— Nem tudom, szerkesztő úr.

— Idehallgasson! Isten: az van, Pénz: az nincs.

És ezzel otthagyt.

A BORSSZEM JANKÓ KÖZGAZDASÁGA

* ÚJ VALLALAT. Mint halljuk, az utóbbi időben talált mammutok gazdasági kihasználására konzorcium alakult, amely az Első Magyar Pamutipar RT. mintájára Első Magyar Mammutipar RT. néven kezdi meg üzleti tevékenységét. A részvénytársaság elnöke Hadik János gróf, vezérigazgatója Sokorópátkai Szabó István lesz. Mindkettő életvastagságban.

* KOVÁCS IZOR, a Trust villamosági Rt. vezérigazgatója — mint értesülünk — olyan nagy népszerűségnek örvend az áramfogyasztók közt, hogy ezek a túl magas áramdíjak miatt áramellenes üzemek címén akarnak föllépni ellene. Kovács Izor azóta búskomorságba esett és kivételesen önmagát fogyasztja.

* A PESTI HAZAI ELSŐ kistisztviselői a nagy tantiémekben fuldokló igazgatók jólétét látva, így vígasztalják magukat: „A túlvilágon úgyszólván megfordul minden, ott az utolsók közül elsők és a pesti hazai elsőkből utolsók lesznek”.

Rendkívüli ajándék a Borsszem Jankó olvasóinak!

A Borsszem Jankó május elsejétől kivételes ajándékban részesíti előfizetőit és olvasóit.

Aki öt olyan ismerősének nevét közli velünk, akik közül egy előfizet a Borsszem Jankó-ra, azt irodalmi értékű regénnyel lepjük meg.

Aki tíz olyan ismerősének nevét küldi be, akik közül kettő előfizet, annak ugyancsak díjmentesen két kitűnő regényt adunk. Aki csak öt ismerőse nevét küldi be, de közülük egynél több fizet elő, szintén két elsőrendű regényt kap ajándékba.

Maguk az új előfizetők is könyvjutalomban részesülnek, amennyiben díjmentesen kapják a Borsszem Jankó kiadásában most megjelent két humoros könyvet: „Mokány Berci zaftos históriái”-t és „Seiffensteiner Salamon legjobb anekdotái”-t.

Állítsa össze legjobb ismerőseinek névsorát és küldje be levelezőlapra a Borsszem Jankó kiadóhivatalának (Budapest VI, Mozsár uca 9.).

A legjobb alkalom

— Micsoda? Magát veszett kutya harapta meg? Mikor? És miért nem megy a Pasteurbé?

— Tegnap harapott meg, de még van időm beoltatni magam.

— Na hallja! Hiszen akkor magán is kitör a veszettség!

— Épp ezért! Előbb leutazok Paksra az anyósomhoz, hogy egy harapós pusztit adjak neki.

Május 1

Itt a május, itt van újra,
Itt a jácint, gyöngyvirág.
„Szimfónia” füstjét fújva
Szerelmes a kisdíák.

Itt a május, kutyafejét,
Itt a lakbér, itt a gond.
Nézhetjük a tavasz báját
S bús szemekkel a plafont.

Kedves Borsszem Jankó!

Palika sokszor hallotta már, hogy az emberek a majmoktól lesznek. Egy napon elvitte a papája az Állatkertbe, ahol sokáig álldogált a majomketrec előtt. Egyszer csak megszólt:

— Ugy-e papa, ha a majmokból emberek lesznek, akkor szabadon eresztik őket.

Ripacsék

— Mi ez, direktor úr? Maguk itt a Romeo és Júlia-t játszik és a színlap A vig özvegy-et hirdeti?...

— Mit tehetek róla, mikor a nyomda nem akarja kinyomni az új színlapot, amíg a régít nem fizetem ki!?

András gazda meg a Kossuth-szobor

Gazdag, kálvinista magyarok lakják Hódmezővásárhely tanyáit, de híresek arról, hogy ha irodalomra, művészetre, tudományra kell adni, bizony nem szívesen nyúlnak a lajbi-zsebbe. Legalább is nógatni kell őket.

Mikor Kossuth Lajosnak szobrot akart emelni Vásárhely derék polgársága, Szeremlei Sámuel nagytiszteletű urat, a kiváló történetírórt kérte fel a bizottság, hogy a gazdákat „kapacitálja”. Hogy nagyobb legyen az adakozó kedv, Kossuth Ferenc is lement Vásárhelyre és a maga módján ékes beszédet intézett a városháza előtt egybegyűlt magyarokhoz.

Gyűlés után egyenkint szólongatta magához Szeremlei Sámuel a tehető gazdákat, a nagygazdákat. Különösen kemény falat volt... András, akinek jó hatszáz holdja volt a vásárhelyi határban. A nagytiszteletű úr hát módjával beszélt vele:

— Azért kérettem, András gazda, hogy a fiúi szeretetről szóljak magához. Úgy-e, kigyelmed megbecsülte az édesapját.

— Mög én! — biccentett a fejével gazduram.

— Még a halálában is megbecsülte, mert úgy tudom, díszes sírkövet állíttatott a hantjára.

— Úgy is van, — hagyta jóvá András gazda.

— Szóval: szép dolog a fiúi kegyelet. Minden becsületes fiú emléket állít az édesapjának. Hát azt tudja-e, András gazda, kije volt Kossuth Lajos a magyar népnek?

— Hogyne tudnám! Hiszen úgy mondjuk: Kossuth apánk.

Szeremlei kapott a szón:

— Apánk, mindnyájunk apja, a nép apja. Hát ha a fiú emlékekkel jeleli meg az apja sírját, akkor úgy illik, hogy a nép szobrot állítson a nép apjának: Kossuth Lajosnak.

András gazda néhány pillanatig hallgatott, aztán így adta fel a kérdést:

— Ugyan mondja már nagytiszteletű uram, kije is Kossuth apánknak az a Ferenc, aki máma olyan szépen szavalt?

— Kije, kije?... Hát a tulajdon édes fia.

A gazda diadalmasan vágta most oda:

— Az édes fia?!... Nohát akkor állíttasson ű szobrot az édesapjának!

NEM FELÜLETES

— Úgy látszik, Ön hülyének tart engem, asszonyom.

— Hova gondol? Én nem szoktam ítélni a külső után.

APAI AGGÁLY

Grünné azt mondja az urának:

— Te, Samu, hallom, ez a maharadza olyan nagy nőbolond. Vigyük el a Róza leányunkat a Duna-palotába, hátha megtetszik neki?

— Na, akkora nőbolondnak még sem tartom, — szól legyintve Grün.

Szobor-renoválás Rómában

Mussolini: *Nemcsak a szakállt, meg a bajuszt szedem le róla, de még a keresztvizet is...*

MÁR EZT IS IRIGYLIK

Két színpadi sztár beszélget.

— Hallom, hogy a héten olyan vastaps volt Pesten, amire még Fedák sem emlékszik.

— Hol?

— A népjóléti minisztériumban. Az egész ország odasereglett Vass-tapsra.

A ROMBACH UCCÁBAN

— Mit szólsz? Micsoda agilis nővendéke a közgazdasági egyetemnek ez a Hozmetz!

— Azt elhiszem! Ez a fiatalember a közgazdasági egyetemnek direkt egy Hoz-mecie.

Az emlék

Kedves Borsszem Jankó! Grünzweig elvált a feleségétől, aki még mindig szereti. Az asszony kénytelen eladogatni a háztartásbeli holmikat. De mikor a férjének az a kése kerül kezébe, amelyet étkezésnél használt, ellágyulva így sóhajt föl:

— Ezt a kést nem adom el... Is-tenem, hány-szor volt a szájában!

UDVARIATLANSÁG

— A maharadza vasárnap délben elutazott.

— Ez nem szép tőle. Igazán megvárhatta volna a Fedák-Bánky-pör tárgyalását.

DOMBSZÖGI ÉS BUGACI

MOKÁNY BERCI a talján barátkozásról

Vivát makaróni! Sokféle baráccságot bevett már a természetem, jóba vótam én ángliussal, nímettel, osztrákkal, ráccal, fránccal, mög ögyéb fránccokkal, de ennél akkurátusabban még nem pászolt komaság a testömré. Szeretöm a taljánt, magam se tudom miér, mert hiszen az nem nagy sor, hogy szállást adott Turinba Kossuth apánknek, attul csak Turin lött hirös, mög osztán nem nagy kuncst vót a fóradalmi magyarokkal kacérkodni, mikor az olasz csizmaszárából még hiányzott a tirolí mög a trieszti strufli. Rómáér se kívánkozok olyan nagyon a talján után, a parmezányos levest, a lukas tésttát mög azt a sok nyálkás tengöri halat se vöszi be a gyomrom, oszt mégis így hujántottam föl, mikor Bethlen vezér megjellette a Musszoliní fasiszta szolgarbíró: Vivát makaróni!

Mi húz oda engöm hozzájuk? Tán hogy eccör Fiume mög Velence közt a cefetül hintáló hajó mögmozgatott bennem két csü kukoricát és a tengeri háborgásbul háborgó tengeri lött? Vagy tán az a bolondítóan fekete szömü színyóra ébresztötte föl bennem a magyar-olasz viszonyt, akit egy osztérijába majdhogy föl nem nyársaltam a keményre pödört, ágaskodó bajuszom högyivel? A fene jobban tuggya, de úgy vagyok vele, hogy a taljánt még akkor is szeretöm, ha ellenség, a nímetet mög akkor se szívelöm, ha szöveccségtárs. Akárcsak a kurzus alatt a jebuzeussal, mög a fajvédótól. Amazt szídtam, gyaláztam, de azér csak hozzá mõntem jó szóér, tanácsér, a tóttal mög egy tálból öttem a nagypolitikát, de az igazi étvágyam csak akkor gyütt mög, amikor nem láttam sehol.

Ammondó vagyok, hogy a Bethlen gróf sokat köszönhet énnéköm, már

ami ezt az olasz pártiságot illeti. Hiszen csak az én nyomdokajimon köllött hogy haladjon, amiket odale hagytam a talján csizma szárátul egészen a sarkáig. Ott mutattam én mög a magyar virtust, ahun leginkább döglük tüle a légy. Végesvégig a csizmába elpotyogtattam dombszögi karakteröm és bugaci természetöm szíporkáit, — bezzeg lángot is fogott tüle a színyorák mög a színyorínák szive, még ha markéza is vót az öszömadta. Így köll hazafiasan küzdeni a magyar vér böcsületjiért, oszt kuss mindönkinek, aki azt nyafogja, hogy óvakodni köll a külföldi benyomásoktul. Nem is vót egyke-szisztéma azon a talján vidéken, ahol mögfordútam, de ezt csak úgy magunk közt mondom, mert ha a Vass Józsi miniszter mögtudja, még képes lössz állami szögálatba vónni Tolnába, Baronyába, hogy a statisztikai kimutatást följavítsam. Mán pedig az én tüzes vérömet híjába keverik az odavalósi fehérség savójával.

De hogy visszatérjek Taljánországára, könnyü vót Bethlennek a nagy diadal, mikor lépten-nyomon bugaci ojtások harsonáztak felé. Nem is tudom, hogy az olyan okos státüsferfiú, mint a Bethlen gróf, mért nem követte a példámot, oszt mért vitt magával kísérletet? ... Vagy ha már mindenkép muszáj vót, mér nem rëndölt ki engömöt alkalmi diplomatának, vagy ahogy finoman mondják: plénipótens miniszternek? Mer ha viszony, hát lögyön viszony! Rá köll kaptatni a taljánt a paprikásra mög a fokhagymás rostélyosra, ez az alapja a tartós baráccságnak, de elébb a természetünket köll beléjük plántálni, persze mindön tudományos hókuszpókusz nélkül, csak úgy szemléltető módon.

Ha így lössz, akkor majd a Musszoliní se azon töri a fejit, milyen új munka-alkotmányt dógozzon ki a taljánokkal, mer más a munka, mög más az alkotmány. Ahol igazi alkotmány van, ott nem dógozik az úr, ahol mög igazi munka van, ott már mögötte a fene az alkotmányt. Fogadok, hogy ha vagy eccer is harapott vóna paprikás szalonát és a római diktátor és két-három kupica kisüstön fött barackpájinkát csúsztatott vóna utána, nem jut soha az eszibe ez a germánba ojtott muszka találmány.

De hát ne gáncoskodjunk, ha mán olyan jó cimborák löttünk. Evviva, ejja-ejja, tralala! (M—r J—ö)

Ügyes védekezés

Bíró: Maga azzal van vádolva, hogy egy véletlenül nyitva hagyott kirakattól egy drága szörmét lopott. Vannak tanúi?

Vádlott: Nincsenek, tekintetes Törvényészék. Tanuk előtt én sohase lopok.

Irodalmi kávéházban

— Te, elhatároztam, hogy áttérek az epikáról a lírára.

— Megbolondultál?

— Azt sehölse olvasom, hogy az epika emelkedik. De a líra emelkedését naponta jelentik a lapok.

El kell végre dönteni

Mégis csak boldog ország vagyunk, ahol még a parlamentben sem találnak égetőbb problémát, mint azt, hogy rövid szoknyát hordjanak-e a nők, avagy hosszút? El kell tehát végre dönteni ezt a kérdést, mert addig nem lesz béke ebben a hazában és addig az egyensúly nem fog helyrebillenni, amíg hölgyeinket a szoknya térden alul, vagy felül fog libbenni.

Elsőnek a költöt kerestük fel. Éppen alkotás közben nyitottuk rá az ajtót. Egyik gondolatát öltöztette fel elfogadható formába. Kérdésünkre így válaszolt:

— A rövid szoknya híve vagyok. A szép nő olyan, mint a költemény. Főlősleges dolog titkolni a verslábakat.

Miután a költőnek több sütnivalója nem volt, a pékhez szaladtunk. Előre tudtuk, hogy több a sütni valója. A problémát a pék így oldotta meg:

— Legyen a szoknya minél rövidebb. Csak reklám nekünk, ha kilátszik a térdkalács.

Rohantunk a látszerészhez, remélve, hogy szélesebb látókörrrel fog rendelkezni, mint a pék. Az optikus kijelentette:

— Maradjon csak rövid a szoknya. Legalább a férfiak, akik nézik, rövidlátók lesznek.

E nem is annyira térdekket, mint inkább érdekekkel megfogalmazott felelet után az orvoshoz menekültünk, bízva benne, hogy ezt a beteg problémát végre orvosolni fogja. Az orvos a következőket mondotta:

— Miattam lehet hosszú. De megjósolhatom: rövidéletű lesz.

Miután ettől sem lettünk okosabbak, bekopogtattunk a filozófushoz, aki így válaszolt:

— A nőket az érdek vezeti. És akár hosszú a szoknya, akár rövid, csak kilátszik alóla a lólab.

Lóhalálban száguldottunk a feministához, aki ezt a választ adta:

— Feltétlenül a hosszú szoknya mellett foglalok állást, mert eddig a nők mindig a rövidebbet húzták. D.

VÍGSZÍNHÁZ

AZ EZÜST KAZETTA

VARSÁNYI IRÉN
GÓTHNÉ
SOMLAI ARTÚR
RAJNAI GÁBOR
GÓTH SÁNDOR

A szezon legértékesebb színműve!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

A *Borsszem Jankó* jelen számát április 28-án, csütörtökön este zártuk le. — Kéziratok és rajzok kizárólag a főszerkesztő címére (Budapest, Mozsár u. 9.) küldendők. — Kéziratokat nem örzünk meg.

Br. Ön azt mondja, sok jó vice van, de attól fél, hogy nagyon csipősek. Hát ha olyan nagyon csipősek, akkor vigye el őket a bolhaszínházhoz. — *Csank és Csang* uraknak. Még mindig olyan ferde szemmel néznek egymásra? — *Mihászna*. Ideírjuk házi használatra: Szász panamának is börtön a vége. — *K. T.* Ezúttal is bevált a kétharmada. — *S. S. (Nyiregyh.)* 1. Túlnyomó része ismert. Azért csak folytassa, mert sohase lehet tudni, nem akad-e köztük valami ritkaság is. 2. Mi még csak most készülődünk, pedig kellemes lett volna az együttlét. Üdv! — *Böngésző*. A Révai-Lexikón most megjelent pótkötetében a *Borsszem Jankó* öt munkatársának folytatólagos életrajzi adatait és méltatását találja. *Harsányi Zsolt*nak 22, *Kún Andornak* 20, *Molnár Jenőnek* 19, *Mira Ferencnek* 13, *Szenes Bélának* 5 sort szentel a Lexikón, amelynek megbízhatósága vitán felül áll. Itt felsorolt munkatársaink a Lexikón alapköteteiben a megfelelő betűk alatt már korábban is bőséges méltatást kaptak. Ránk nézve külön szomorú érdekessége a pótkötetnek, hogy a *Borsszem Jankó* nagynevű rajzolóművészenek, boldogult *Bér Dezsőnek* nevével kezdődik. — *S. S. (Budapest.)* Az ilyen apróságért még akkor se járna egyéb a nyomdafesték dicsőségénél, ha újszerű lenne. Próbálkozzék valami eredetivel. — *B. K.* Régi szójáték. Akad tán más is a Sajó partján. — *Szfinksz*. Talán sikerül átgyúrni. — *Több levélről a jövő számban.*

Protzné öngagsága

— Vásárolt valamit a tavaszi nagy képtárlaton, nagyságos asszony?

— Mit gondol, rá vagyok én arra szorulva, hogy kész festményeket vegyek!?!...

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése: a *Borsszem Jankó* jövő számában. A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek. A *Borsszem Jankó* múlt számában megjelent rébusz helyes megfejtése: *Bakacsin*. A megfejtők közül *Alapi Béla* (Budapest, Uri uca 3) kap könyvjutalmat.

Levél

álmatlan éjszakáim okozójához

Magának írom ezt a levelet. Igen. Magának, aki miatt éjszakáról éjszákára nyitott szemmel fekszem az ágyban, mert nem tudok aludni. Magának, aki miatt egyetlen nyugodt percem sincs már napok óta.

Május közlög s én csüggedt vagyok és szomorú.

Valami furcsa kábulat van az agyamon, a szívemre ráfekszik a melankólia és mintahogy a költő mondja: sokszor úgy szeretnék sírni...

Ne gondolja, hogy a költők úrai nyavalygása ez nálam. Oh, nem. És mégis, ha megyek az uccán, lehorgasztom a fejem, ha szólnak hozzám, összerезzenek és megint csak rajtakapom magam, hogy magára gondolok.

Érzem, teljesen a birtokában vagyok. Nincs az a nője a világnak, akire valaha is ennyit kellett volna gondolnom, aki valaha is ennyire belefészkelje magát a gondolataimba, mint most maga.

Holnap itt a május. A szép, drága, muzsikás május és érzem, ez végleg bead nekem.

A lélek már csak ágyra jár belém. És neki még mindig jobb, mint nekem. Mert az ágyrajáró, az csak albérlő, de én, fájdalom, főbérlő vagyok és maga az úr. A háziúr. Életem, halálom, házbérem és kincstári haszonrészeseдем ura.

A lábainál heverek és maga ahe-lyett, hogy fölemelne, csupán a házbéremet emeli föl.

Maga rossz. Maga túldekadens. Holnap itt a május. A szép május elseje, a házbérfizetés, a pénz és a szemétpénz napja.

És én ma, a nagy dátumelőtti napon Hamletként töprengök és búsan vetem föl a kérdést: miből!

Maga most kajánul nevet. Maga eddig még mindig ezt tette. Maga februárban és novemberben is csak azt csinálta, amit *Ady* is megírt már magáról a „Harc a disznófejű Háziúrral” című versében, hogy „ült az aranybéren és nevetett”.

Tudom, hogy most is ezt fogja tenni. Igen, hiába tiltakozik.

Nem?
Hát majd meglátja: maga nevetni fog, mert én — nem tudok fizetni.
(Hesz)

A Borsszem Jankó legközelebbi száma május hó 8-án jelenik meg.

Nincs énnekem
semmi bajom

Ha **Palma**
van a sar'kamon
Vigan járom a világot
Nem
ismerek fáradságot

A ZEBRA

Péntek április 29
Fővárosi Operettszínház

A Fővárosi Operettszínház pénteken, április 29-én mutatja be *A Zebra* című háromfelvonásos bohózatot, amelynek szerzői, *Armont* és *Nancy* számos világsikerrel tették ismertté nevüket Budapesten is. *A Zebra* a legfranciább és a legmulatságosabb bohózat. Témája mindenkit érdekel. Az ostoba férj és az okos asszony mindig aktuális. A darab másik főmotívuma: a repülőgép és a spiritizmus szintén szévezreket érdekel. Az előadás ragyogó, a Fővárosi Operettszínház pradács produkciója, *Rátkai Mártonnal*, *Kabos Gyulával*, *Sarkadi Aladárral* és *Fejes Terivel* a főszerepekben.

ARANYKÖPÉSEK

Valamivel talán mégis nehezebb öreg korunkban hűtlennek lenni, mint fiatal korunkban hűnek.

*
Az nem is nő, aki jobban örül annak, ha megbízik a férfi benne, mintha kételkedik.

*
A nő csak akkor hallgat, ha szégyell beszélni, de annál többet beszél akkor, ha szégyell hallgatni.

(Karádi Emil)

Fedák Sári, a bíró és a „Terike”

Bíró: Hány éves, művésznő?

Fedák Sári: Muszáj erre felelni?

Bíró: Igen, mert ellenkező esetben nincs módomban felmenteni és akkor nem mehet el az UFÁ-ba a „Terike” premiérjére.

Fedák Sári: Jó, bevallom, de tessék valamit engedni a Negyvenyolcból.

Válok az uramtól

(Tavaszi délelőtt a dunakorzón. Két hölgy beszélget a Buchwald-székekben.)

Egyik: Az ügyvédem tegnap betelefonált, hogy siessek a válópörrel, mert az erkölcsvédelmi rendelet ma-holnap a házastársakra is ki fog terjedni.

Másik: Meg fogják talán tiltani, hogy együtt háljanak?

Egyik: Azt fogják megtiltani, hogy elváljanak.

Másik: Házasság válás nélkül? Elképzelné is rettenetes.

Egyik: A rendelet szerint a feleség csak akkor válhat el férjétől, ha súlyos ok forog fenn...

Másik (megnyugszik): No akkor ez énreám nem vonatkozik.

Egyik: Te is válsz?

Másik: Hát persze hogy válok. Más-kép férjhez se mentem volna...

Egyik: És megvan a súlyos ok?

Másik: Nagyon súlyos.

Egyik: Megcsalt?

Másik: Azért még nem válnék. No hallod, ha egy férj megcsalja a feleségét, csak az asszonynak használ vele, mert egyszerűen megkíméli őt. Több jut a házibarátnak. És különben is vannak férjek, akik csak azért csálnak, hogy hűségesekek legyenek...

Egyik: A feleségükhöz?

Másik: Dehogy. A babájukhoz.

Egyik: Milyen alapon válsz tehát?

Másik: Egészen más alapon.

Egyik: Nem volt köztetek egyet-értés?

Másik: Minden asszony egyetért az urával, feltéve, ha soha egy szót se vált vele. Lelki harmóniát egy asszony nem a férjénél keres, hanem a barátjánál...

Egyik: Talán brutális volt? Megvert?

A
BORSSZEM JANKÓ
JÖVŐ SZÁMÁBAN
KEZDJÜK MEG
LENGYEL ZOLTÁN
POMPÁS
MAGYAR ADOMÁI-
NAK KÖZLÉSÉT

Másik: Olyan jóba sohase voltunk.

Egyik: Lumpolt? Reggel járt haza?

Másik: Már kilenckor az ágyban volt.

Egyik: Este?

Másik: Dehogy. Másnap délelőtt.

Egyik: Kártyázott?

Másik: Soha életében.

Egyik: Ivott?

Másik: Csak kristályvizet.

Egyik: Dohányzott?

Másik: Nem mondom, néha elszítta a cigarettáimat. De azért soha se vitte túlságba ezt a nőies tulajdonságot.

Egyik: Akkor hát mi az a súlyos ok, amelynek alapján válni akarsz?

Másik (nagyon komolyan): Kitűnő partit ajánlanak.

DYMI

Felelős szerkesztő és kiadó

MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:

GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:

Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.

Igazgató: Molnár Emil

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VI., Mozsár uca 9. Telefon: T. 233-24

A BORSSZEM JANKÓ

előfizetési árai:

Egész évre 20 pengő — fillér
Félévre 10 pengő 50 fillér
Negyedévre 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:

Bíró Miklós nyomdai műintézetében
VII., Rózsa uca 25

Irodalmi gőzmosóda

(Történik az Első Hazai Irodalmi Gőzmosó és Vegytisztító Intézet irodájában. Idő: ma. Szereplők: a pucérájós és a színházi direktor.)

PUCERÁJÓS: Mi volt a beadott darab címe?

DIREKTOR: „A folt”.

PUCERÁJÓS (előkeresi): Itt van. Vigye. Soha szennyessel még ennyi bajunk nem volt. Kifőztük, kilügoztuk, kimostuk. Az összes foltokat kivettük belőle. Még a címéből is.

DIREKTOR (ijedten): Kivették a foltot?

PUCERÁJÓS: Csak a névelőt hagytuk meg.

DIREKTOR: És mi lett a névelővel?

PUCERÁJÓS: Beadtuk a bakterológiai intézetnek. És bár a névelő határozott volt, a bakterológiai szakvélemény határozatlan határozatlan lett. Miért is az egész névelőt törölnünk kellett. Nem tehetjük ki a darabot a címkórság veszélyének.

DIREKTOR (aggódva): De mi történt magával a darabbal?

PUCERÁJÓS: Minden kefének tönkre ment. Gyomormosást kellett alkalmazni, hogy a szereplők által jóízűen elfogyasztott keféket is felhasználhassuk. Egyik mosógépünk kereké eltört. Kénytelenek voltunk a főhős ötödik kerekét leszerelni és beállítani a mosógépbe. Hanem mikor aztán elérkeztünk oda, ahol a hősnő feltárja multjának minden szennyesét, hát kérem, képzelheti...

DIREKTOR (kétségsbeesve): Mit hagytak meg a darabból?

PUCERÁJÓS: A függönyt. Mind a három felvonás végén meghagytuk a függönyt. Összesen hármat. És hogy csak a függönyök tiszták, arról kezeskedem...

DIREKTOR (ájultan): Irgalmas Isten!

PUCERÁJÓS (vállat von): Mit akar? Beadott egy darab foltot és visszakapott három darab függönyt. És még panaszkodni mer? (—död)

ROTT a KIS KOMÉDIA igazgató művészeinek vendég-szereplése május hóban a

Royal Orfeumban

Beketow Cirkusz

Még eddig
nem látott

szenzációs produkciók!

Egy kis Nemzeti Színház

Nyúlőr a bokorban

Kóser népszínmű 3 lenyúzásban, a Rombach uccában élő nép életéből

I. Lenyúzás

Ligeti (Lefkovic) Juliska: Most már aztán igazán itt az ideje, hogy azt a hozományt ideadja nekem, Rothlauf bácsi. Elvégre a maga örömeire áldoztam fel örömtelen özvegyi napjaimat.

Rózsahegy (Rothlauf): Te csak legyél nyugodt nekem, Julia. Azt a szép nyúlőrt, amit ígértem, meg fogod kapni.

Ligeti (Lefkovic): De hol az a nyúlőr?

Rózsahegy (Rothlauf): Az biztos helyen van.

Ligeti (Lefkovic): A bankban?

Rózsahegy (Rothlauf): Egy frászt! A bokorban.

Ligeti (Lefkovic): Micsoda idea! És hol? Melyik bokorban?

Rózsahegy (Rothlauf): Kint a ligetben, a Feld-színház mögött. Légy nyugodt, egy nagyszerű hely. Arra a kutya se jár. Meg aztán nem is egy közönséges bokor az. Mert ilyen hozomány nincs minden bokorban.

II. Lenyúzás

Bartos (Blau): Mi? Hogy ez ad magának egy nyúlőrt? Arra ugyan várhat.

Ligeti (Lefkovic): Miért?

Bartos (Blau): Mert csak be akarja magát csapni. Hiszen a nyúlőr nálam van.

Ligeti (Lefkovic): Na és?

Bartos (Blau): Na és' csak akkor adom át neki, hogyha maga előbb nálam is elfelejti, hogy Scitovszky létezik a világon.

Parlamentari arcképcsarnok

IV. Dr. GÁL JENŐ

Borbély-Maczkó Emil kedvence

Ligeti (Lefkovic): Ezó! Na megállj, vén smucián! Tudja mit Blau bácsi, ne adja vissza neki a nyúlőrt. Adja direkt nekem.

Bartos (Blau): Skajach.

Egy kajlafüülű fiúcska (lélekszakadva): Jaj, a Rothlauf bácsi haldoklik. Már ott vannak a Chevra emberei.

Ligeti (Lefkovic): Smájiszroél! Gyerünk hamar oda. (Mindaketten odarohannak.)

Rózsahegy (Rothlauf): (nagyban huzatja a Schrammli-zenekarral és énekel): „A te ide babele...”

Ligeti (Lefkovic): Te jóisten, már énekel. Ez már az utolsó. Kiss Ferencnek is ez adott be. Jaj, Rothlauf bácsi, ne haljon meg, nem bírnám el a nagy lelkiismeretfurdalást.

Rózsahegy Rothlauf: (nyögve): Micsoda lelkiismeretturkálást?

Ligeti (Lefkovic): Azt, hogy úgy be akartuk csapni magát, a Blau, meg én.

Bartos (Blau): Rothlauf, én megbántam, amit veled szemben elkövettem, itt a nyúlőr.

Rózsahegy (Rothlauf): Minek ez n ér nekem? (Nyögve átveszi. Lásd: Lefkovic felé): Mit gondolsz, minek ell ez már nekem? Meg tudnád mondani?

Rózsahegy (Rothlauf): Hát arra hogy eladjam ezt a bőrt és az árából egy új bőrt szerezzek. Jobbat, mint te vagy. (Fölkel halálos ágyáról és a kezét dörzsöli.)

Ligeti (Lefkovic): Miért is hittem egy ilyen Vén gazember-ganefnek! (Bög.)

III. Lenyúzás

Ligeti (Lefkovic): Most mit csinálnak.

Rózsahegy (Rothlauf): Hogy lásd, hogy gavallér vagyok: csinálj, amit akarsz.

Ligeti (Lefkovic): Rendben van. Ki fogok menni az Almássy-Auspitzcel Amerikába.

Rózsahegy (Rothlauf): Bánom én. Most már mehatsz. Én már visszajöttem onnan.

Ligeti (Lefkovic): Majd kint megbosszúlom magam.

Rózsahegy (Rothlauf): Hogyan?

Ligeti (Lefkovic): Fölfedeztetem Fedákkal Almássyban Rózsahegy II.-öt. — szf —

— Miért csúszik ott Karcagon az emberek lába alatt a föld?
— Biztosan sok rajta az adó.

BORSSZEMEK

Hajdan minden csók mézes-mázos volt, ma a legtöbb csók csak — mázos.

A túlrövid szoknya olyan, mint a túlrövid lélegzet: kapkodnak utána.

Költők iskolája

Az Új Föld és Dokumentum című folyóiratok, melyek a legmodernebb költészetet ápolják, széükszerűvé teszik a költők szakirányú oktatását.

Kérdés: Mit mond a nőről, akit egy szép tavaszi napon meglát a kórzon?

Felelet: Aszfaltrasóhajtók álomfelhő szőke sodródásként a szemek taván. Felsíró kacajjal izzó jégcsap, mint cukor a zaccban.

Kérdés: Mit mond egy finom szivarról, amelyre ebéd után rágyújt?

Felelet: Füstorgiába kábult gyomorgyanu kék hömpölygése a szájak szélén, ol csodálat nikotinzenéje a csámpás csömörben.

Kérdés: Mit mond kedvesének, ha pénzt kér öntől tavaszi kalapra?

Felelet: Tavalyi vitorlák, kedvező szelekkel, kecses Eton-hajó a kiborotvált partokon, mint távoli köd, mely holdsárgán lefagyott.

Kérdés: Mit mond barátjának, aki tíz pengővel már régen tartozik önknek?

Felelet: Nyomorult, add meg a tíz pengőt.

Kérdés: Mért oly világosan?

Felelet: Hogy megértse a gazember!

E. M.

Az új szobalány

A nagysága: Mariska, most elmegek egy estélyre. Ha éjfélkor nem vagyok itthon, lefeküdhetsz.

A szobalány: Nem baj, nagysága, ráér holnap is mindent elmesélni.

Parlamentari arcképcsarnok

V. Borbély-Maczkó Emil

Dr. GÁL JENŐ KEDVENCE

BORSSZEM JANKÓ

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 MÁJUS 1. * 12. (3053.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Az ötvenéves Vass József

Borsszem Jankó: *A közönség érdekében kívánjuk, hogy kegyelmes urunk sok-sok éven át legyen még vezéralakja a közéletnek és a Borsszem Jankónak.*

Rákosi Jenő és a Borsszem Jankó

Rákosi Jenő, a magyar publicisztika nagymestere, mint fiatal író a *Borsszem Jankó*nak ahhoz az első gárdájához tartozott, amely Csicseri Bors (Ágai Adolf) vezetésével alatt Magyarország legjava szellemeit egyesítette. Hatalmas lendülettel vetette magát bele Rákosi Jenő a közélet és a vele szorosán kapcsolódó kultúra hullámaiba s hétről-hétre csattanó verseket, elmés szatírákat, finom persziflázásokat írt a *Jankó*ba. Hogy milyen hatása volt egy-egy versének, ötletének, arról maga Rákosi Jenő így beszél a *Franklín-Társulat* kiadásában megjelent tizenkét kötetes írásgyűjteményének első kötetében:

— Deák Ferencsel, aki pedig földim is volt, egyszer szorítottam kezét, amikor Kemény Zsigmond, mint a Pesti Napló fiatal munkatársát, va-

lamely üzenettel küldött hozzá. Pedig akkor már ő is tudott rólam, mert egy a *Borsszem Jankó*-ban megjelent amolyan latinos versem úgy megtetszett neki, hogy vendégeinek annyiszor felolvasta, hogy végül már betéve tudta.

Hála Isten, ők rendben vannak

SCITOVSZKY TIBOR (a *Hítelbank* elnöke): Mondd csak, Fülöp, együtt van már a májusi házbéred?

WEISS FÜLÖP (a *Kereskedelmi Bank* elnöke): Mért? Neked talán gondjaid vannak?

SCITOVSZKY TIBOR: Nem, de már úgy megijedtem, hogy bajban vagy, mert azt olvasom a lapokban, hogy mindenkit házbérgond gyötör.

Nem igaz,

hogy a budapesti lapok színi kritikáihoz bármi köze volna a szerkesztők primadonna-feleségeinek;

hogy Lázár Ödön igazgató Vaály Ilonát külön színésznőnek tartja Käthe Dorschnál;

hogy Csortos Gyuláról a kollégái mondták azt, hogy ő nem sztár, csak művész, — ezt Csortos önmagáról mondta;

hogy Fedák Sári az életkora bemondásánál kort hintett a bírósze-
mébe;

hogy a Bánky-Fedák-pörben kor-talanítják Fedák Sárít;

hogy Bethlen utánozni akarja az osztrák választási rendszert;

hogy Mussolini munka-alkotmányát kifüggesztették a budapesti városházán;

hogy a Kelenföld mellett kiásott mammut belépett az Egységes Pártba.